

Skatteministeriet
Nicolai Eigtveds Gade 28
1402 København K

22. februar 2013

Høring af udkast til ny klagestruktur på skatteområdet H015-13

Skatteministeriet har d. 24. januar 2013 fremsendt ovennævnte udkast til FSR-danske revisorer med anmodning om bemærkninger.

FSR-danske revisorerers Skatteudvalg har gennemgået forslaget og har følgende kommentarer hertil:

Overordnet

FSR har to helt afgørende indvendinger mod det foreliggende forslag til en ændret klagestruktur.

For det første er det retssikkerhedsmæssigt stærkt betænkeligt, at borgere pålægges begrænsninger i deres adgang til Landsskatteretten, der i dag er højeste administrative klageinstans. Derfor bør borgerne selv kunne vælge om deres sag skal afgøres administrativt af et ankenævn eller af Landsskatteretten.

For det andet finder FSR det helt unødvendigt og uhensigtsmæssigt at opbygge en særskilt Skatteankeforvaltning. Hvis der fremtidigt skal være et fælles sekretariat for Landsskatteretten og ankenævnene bør dette sekretariat forankres i Landsskatteretten, som allerede har et velfungerende sekretariat, som netop fungerer så uafhængigt af SKAT, som man kan håbe, når de hører under samme ministerium, hvilket FSR i øvrigt finder fornuftigt.

Landsskatteretten nyder i dag bred anerkendelse for både sit faglige niveau som opnås via højt kvalificerede og engagerede medarbejdere, og for evnen til at optræde uafhængigt af SKAT. Det betyder, at der er en høj grad af tillid til de afgørelser, der træffes af Landsskatteretten.

Det er FSRs opfattelse, at Landsskatterettens kvaliteter med vedtagelsen af nærværende forslag risikerer at blive væsentligt forringet og at borgerne

FSR – danske revisorer
Kronprinsessegade 8
DK - 1306 København K

Telefon +45 3393 9191
fsr@fsr.dk
www.fsr.dk

CVR. 55 09 72 16
Danske Bank
Reg. 9541
Konto nr. 2500102295

risikerer at måtte acceptere en ellers forkert afgørelse, fordi borgeren ikke magter at føre en afgørelse fra et ankenævn videre til domstolene.

Side 2

Hvis borgerne kun skal have adgang til en administrativ klageinstans, er det efter FSRs opfattelse afgørende for borgernes tillid til både ankenævn og Landsskatteretten, at de frit kan vælge, om de ønsker at et ankenævn eller Landsskatteretten skal træffe afgørelse i deres sag. Valgfrihed vil betyde, at begge instanser kan bevares og at borgerne ikke vil opleve en markant nedgang i deres retssikkerhed og retsfølelse.

Valgfrihed vil endvidere betyde, at der ikke er behov for at opbygge et nyt administrativt apparat, en "Skatteankeforvaltning", til at visiterer om en sag skal til Landsskatteretten eller til et ankenævn, og hermed spares der administrative ressourcer samtidig med, at borgernes retssikkerhed og retsfølelse understøttes.

FSR finder det uacceptabelt, at borgerne efter nærværende forslag skal tvinges til et ankenævn uden mulighed for senere at få prøvet sagen ved Landsskatteretten. I dag finder alt for mange sager først deres rigtige afgørelse i Landsskatteretten, men med nærværende forslag må borgerne enten acceptere ankenævnenes afgørelse eller indbringe sagen for domstolene med de økonomiske og personlige omkostninger dette medfører. På vurderingsområdet ændrede Landsskatteretten vurderingsankenævnenes afgørelse i ca. 80% af sagerne i 2012! For skatteankenævnene er tallet ca. 30%. Hertil kommer at godt 20% valgte at springe et skatteankenævn over og frivilligt gå direkte til Landsskatteretten i henhold til SFL §5, stk. 2. Landsskatteretten varetager således i dag en for borgerne meget værdifuld funktion og det forekommer ikke tilstrækkelig velbegrunder, at borgerne ikke fortsat skal kunne vælge denne klagemulighed.

Forslaget om at etablere en ny enhed en såkaldt Skatteankeforvaltning kan FSR på ingen måde støtte i den foreliggende form. Efter FSRs opfattelse vil det betyde en unødigt bureaukratisering af klagestrukturen, at etablere en særlig visiteringsenhed, der skal beslutte, om borgernes sager i det administrative system skal afgøres endeligt i et ankenævn eller i Landsskatteretten. FSR kan tilslutte sig, at der kan være behov for at styrke ankenævnenes sekretariatsfunktion, men dette bør ikke ske i en særlig Skatteankeforvaltning. Tværtimod vil det efter FSRs opfattelse være væsentligt bedre og mere betryggende at bygge videre på den velfungerende sekretariatsfunktion, der allerede findes i Landsskatteretten. Både af hensyn til fagligheden og integriteten

bør en fælles sekretariatsfunktion fortsat være underlagt den højeste administrative klageinstans, som er Landsskatteretten. Forslaget bør derfor tilpasses på dette punkt. Ved at opbygge en helt ny enhed, en "Skatteankesforvaltning" undermineres Landsskatterettens faglighed og navnlig uafhængighed, Som forslaget om en Skatteankesforvaltning er opbygget, bliver denne enhed en slags overdommer i forhold ikke kun til ankenævnene, men også i forhold til Landsskatteretten. Skatteankesforvaltningen kan ganske vist ikke selv træffe afgørelse, i sager den beslutter at forelægge Landsskatteretten, men den kan så udpege medarbejdere, ikke kun kontorchefer, men også andre medarbejdere til at deltage i Landsskatteretten som retsformænd

Side 3

Efter FSRs opfattelse bør et fælles sekretariat helt oplagt placeres under Landsskatteretten og med en retspræsident eller en direktør som øverste chef for Landsskatteretten og det administrative personale. Den øverste chef for Landsskatteretten bør af indlysende grunde opfylde betingelserne for at være retsformand, således at både fagligheden og integriteten og oplevelsen heraf blandt borgerne kan bevares.

FSR skal henstille, at forslaget ikke vedtages i sin nuværende form.

§ 4 a- Valgfrihed er lig retssikkerhed

Retssikkerhed er en grundsten i det danske samfund og i borgernes accept af det danske velfærdssystem. Men retssikkerhed betyder samtidigt at borgerne skal kunne være sikre på, at deres tarv varetages, såfremt de kommer i konflikt med det offentlige system, herunder skattemyndighederne. En borger der oplever at få forhøjet sin indkomst skal således kunne stole på, at sagen vil blive afgjort korrekt og dette gerne allerede i det administrative klagesystem, således at en langvarig behandling ved domstolene undgås.

FSR foreslår, at borgerne selv får lov til at vælge, hvilken instans de har mest tillid til og dermed hvilken instans, der skal afgøre deres sag i det administrative system. Det er efter FSRs opfattelse uacceptabelt, at borgernes retssikkerhed skal svækkes, alene fordi man politisk vil sikre et vist antal sager til ankenævnene. Borgerne har som udgangspunkt den største indsigt i deres egen sag og kan dermed bedst selv vurdere, hvem der bedst kan håndtere deres klagesag. Det er i øvrigt ikke FSRs forventning, at valgfrihed efter kort tid vil overflødiggøre ankenævnene. Der vil være en række sager, hvor ankenævnene har deres berettigelse, og hvor deltagelsen af lokale lægmænd vil få en del til at foretrække ankenævnene. Lægmændene i ankenævnene har klart præg af at

være folkevalgte, og det forekommer i det lys meget udemokratisk, at borgerne ikke selv kan vælge om det skal være lokale eller mere landsdækkende lægmænd, der skal deltage i den endelige administrative afgørelse af deres sag.

Side 4

Samtidigt betyder nærværende forslag en bureaukratisering af klagestrukturen, idet der nu skal etableres en visiteringsenhed, der skal visitere sager til enten et ankenævn eller Landsskatteretten efter uklare principper. Denne enhed kunne med fordel spares væk og i stedet kunne disse ressourcer udnyttes til at sikre en hurtigere materiel behandling af sagerne.

§ 21, stk. 4, nr. 3 - Principielle sager

Efter forslaget skal en særlig visiteringsenhed i den nye Skatteankeforvaltning fordele sagerne mellem Landsskatteretten og ankenævnene alt efter, hvorvidt en sag er principiel eller ikke.

Hvis borgerne får valgfrihed spares der administrative ressourcer og borgernes retssikkerhed forbedres væsentligt. Ønsker ministeriet ikke at indføre valgfrihed mellem instanserne som FSR foreslår, har FSR følgende bemærkninger til hvilke sager, der skal visiteres til Landsskatteretten.

Hvorvidt en sag er principiel skal afgøres efter, hvorvidt betingelserne i SFL § 21, stk. 4, nr. 1-5 er opfyldt. Dette er de betingelser, der gælder for at en anmodning om bindende svar skal forelægges Skatterådet Efter FSRs opfattelse er det hverken med den nuværende eller med den foreslåede ændrede formulering klart, hvilke sager der skal visiteres til Landsskatteretten. For borgerne vil dette betyde, at det vil forekomme uklart og vilkårligt, hvilken instans man bliver visiteret til, hvilket er uhensigtsmæssigt. FSR skal derfor foreslå, at ministeriet i højere grad konkretiserer, hvilket sager der vil kunne komme for Landsskatteretten. Det er FSRs oplevelse, at de gældende regler om hvilke spørgsmål der skal forelægges Skatterådet praktiseres med en vis fleksibilitet, og i givet fald bør denne fleksibilitet bevares også i forhold til visiteringen af klagesager.

I øvrigt foreslås formuleringen i SFL § 21, stk. 4, nr. 3, ændret således at det for fremtiden skal være fortolkningen af **væsentlig betydning for ny lovgivning eller væsentlig fortolkning af lovgivning i øvrigt**, som både Skatterådet og Landsskatteretten fremover skal behandle. Der er her tale om en skærpelse af hvilke sager, der kan komme for både Skatterådet og Landsskatteretten, idet det således ikke længere er nok, at klagen vedrører fortolkning af ny lovgivning.

Meget ofte er der efter vedtagelsen af ny skattelovgivning en række spørgsmål og tvivlstilfælde, som ikke er overvejet endsige behandlet under udarbejdelsen af loven. Men med den foreslåede ændring vil det være Skatteankesforvaltningen, der skal afgøre om den problemstilling som sagen vedrører, er af *væsentlig betydning for ny lovgivning*. Der er ikke anført noget i bemærkningerne til ændringen, der kan illustrere, hvad der skal fortolkes som væsentligt betydning. Dermed bliver det op til Skatteankesforvaltningen selv at fastsætte, hvornår dette kriterium er opfyldt.

Det kan frygtes, at valget af instans fra Skatteankesforvaltningens side vil komme til at ske under hensyntagen til også andre mål end faglige, eksempelvis ressourcer og tidsfrister mv.

FSR skal fremhæve, at Landsskatterettens prøvelse igennem alle årene har været meget værdsat og at denne prøvelse har været og er meget vigtig for praksisskabelsen i danske skatteret, herunder prøvelsen af hjemmelsgrænserne. Ovenstående gør sig gældende i såvel store som små økonomiske forhold. Selv mindre sager påkalder sig ofte skatteretligt opmærksomhed, da afgørelserne på skatteområdet, der berører mange borgere/virksomheder ofte påvirker praksis. Derfor kan selv mindre sager, der ikke umiddelbart synes at have principiel betydning alligevel få det.

Som minimum bør sager, der er afgjort af Skatterådet skulle afgøres af Landsskatteretten, idet disse sager jo allerede ved SKATs visitering af sagerne til Skatterådet er vurderet, at være principielle. Denne forudsætning synes ikke at være tilstrækkelig klar i den foreslåede § 35 b selvom formuleringen af stk. 3 peger i denne retning.

SKL § 49: Indbringelse af sager for domstolene

Det bør i øvrigt være en konsekvens af forslaget, hvor alene de principielle sager kan komme til Landsskatteretten og ikke-principielle sager til ankenævnene, at Skatteministeriet ikke skal have adgang til at indbringe sager fra ankenævnene til domstolene, idet der jo efter forvaltningens egen vurdering ikke er tale om en principiel sag. Dette er en forudsætning for, at ministeriet kan indbringe sagen, jf. Skatteministeriets retssikkerhedsvejledning SKM2012.756.SKAT.

Skatteministeriet argumenterer med, at Skatteministeriet kan være uenig i Skatteankesforvaltningens vurdering af, at sagen ikke er principiel, og dette

illustrerer helt tydeligt, at en sådan sondring mellem sager er svær og kompliceret og ofte vil være forkert i udgangspunktet.

Side 6

I langt de fleste tilfælde vil det dog være skatteyderen, der lider under den problematiske visitering, mens Skatteministeriet kan råde bod herpå ved at indbringe sagen for domstolene uden at de økonomiske konsekvenser heraf for hverken borgerne eller samfundet kan forventes at spille nogen rolle.

§ 4a: Skatteankeforvaltningen

Det vil efter FSRs vurdering betyde en væsentlig forringelse af tilliden til klagesystemet og til kvaliteten af afgørelserne, såfremt Landsskatterettens nuværende medarbejdere flyttes væk fra Landsskatteretten til enen særskilt og nyoprettet Skatteankeforvaltning.

I stedet bør betjeningen af Landsskatteretten og gerne også ankenævnene foregå i regi af Landsskatteretten, således at den gode integration, som kendes i dag består. Landsskatteretten er som nævnt kendt for sit faglige niveau og sin uafhængighed af SKAT. En ændring af sekretariatsfunktionen vil med stor sandsynlighed føre til tab af viden, kompetence og organisatorisk effektivitet i Landsskatteretten. Dette må forventes at medføre, at rekruttering af kvalificerede medarbejdere vil blive vanskeligere.

Desuden er det efter FSRs opfattelse afgørende, at der er en overordnet leder af Landsskatteretten, som også skal fungere som retsformand, hvorved der sikres et miljø, hvor integritet og faglighed er i højsædet.

Forslaget vil skabe afstand mellem det sekretariat, der foreslås placeret i den nye enhed Skatteankeforvaltningen og de to dømmende enheder, ankenævnene og Landsskatteretten. Dermed tabes viden og faglig fokus. Det er efter FSRs opfattelse uundgåeligt, at Skatteankeforvaltningen som ny enhed kommer til at virke som overdommer i forhold til både ankenævn og Landsskatteretten.

I forhold til ankenævnsager vil et fælles sekretariat givetvis være positiv, men dette modsvares af, at det for Landsskatteretten vil have en negativ effekt, idet det eksisterende faglige niveau i Landsskatteretten skades. Dette er særligt beklageligt, fordi det ikke kun vil være sager om personbeskatning, vurdering af fast ejendom og motor-sager, der vil blive negativt påvirket, men alle sager der behandles i Landsskatteretten, herunder også de sager der drejer sig om selskabsbeskatning og moms og afgifter.

FSR har allerede på et tidligt stadium oplyst om sine betænkeligheder ved at etablere en ny enhed "Skatteankeforvaltningen", og den indtil nu manglende lydhørhed overfor denne kritik synes ikke at kunne være udtryk for et bevidst politisk valg. Det er FSRs opfattelse, at der er særdeles tungtvejende grunde til at et evt. fælles sekretariat **skal** placeres under Landsskatteretten som samtidig **skal** have en chef som også fungerer som retsformand. Også af hensyn til ressourceudnyttelse er et fælles sekretariat bedre placeret under Landsskatteretten og etableringen af en ny bureaukratisk enhed - en Skatteankeforvaltning - der vil fungere som overdommer undgås

SFL § 15a - Elektronisk adgang

Efter den foreslående SFL § 15 a skal Skatteankeforvaltningen have "*elektronisk adgang til oplysninger om fysiske og juridiske personer der er registreret i told- og skatteforvaltningen. Adgangen kan fås, hvis oplysningerne er nødvendige for at behandle en klage*".

FSR hører gerne, hvordan klageinstansens uafhængighed sikres - særligt i relation til de kontorsager, hvor der ikke skal medvirke eksterne retsmedlemmer?

Skatteankeforvaltningen vil få adgang til oplysninger fra SKATs elektroniske arkivsystem - oplysninger som borgeren ikke selv har adgang til, da borgeren alene har adgang til via almindelig aktindsigt at få udleveret ekstraherede oplysninger.

§ 35 b, stk. 1, 3.pkt: Sager der udspringer af samme forhold, som en sag ved Landsskatteretten

Ministeriet bedes bekræfte, at trods formuleringen i den foreslåede SFL § 35b, stk. 1, 3. pkt. skal alle sager, der udspringer af samme forhold som en sag ved Landsskatteretten visteres til Landsskatteretten. I givet fald bør formuleringen ændres.

Dette bør tillige være tilfældet med sager, som vedrører et forhold, der kunne være visiteret til Landsskatteretten, f.eks. hovedaktionærbeskatning, hvor en eventuel klagesag vedrørende selskabets forhold jo ville høre til hos Landsskatteretten.

§ 35 b, stk. 3 - Kontorsager

FSR er bekymrede over det store antal sager, der kan afgøres uden medvirken af retsmedlemmer, såkaldte kontorsager, hvor det alene er klageinstansens medarbejdere, der afgør sagen, jf. SFL § 13, stk. 3. Ministeriet foreslår, at det for fremtiden skal være medarbejdere i den nye Skatteankeforvaltning, der skal kunne afgøre sagerne, uden at de eksterne retsmedlemmer skal deltage i afgørelsen, jf. den foreslåede SFL § 35 b, stk. 3.

Side 8

Efter bekendtgørelse nr. 1200 af 14. december 2011 kan embedsmændene træffe afgørelse i sager vedrørende over 150 forskellige lovbestemmelser i skattelovene uden at de eksterne retsmedlemmer skal deltage. FSR finder dette bekymrende og foreslår derfor, at dette revurderes nøje i forbindelse med det opfølgende udvalgsarbejde.

§ 35 b, stk. 4 - Ny visitering

Ifølge bemærkningerne i afsnit 3.3.2 vil Skatteankeforvaltningen kunne ændre en visitering, såfremt det viser sig, at en sag efter en visitering skulle eller kunne have været visiteret til en anden instans. Eneste krav er, at der ikke er truffet afgørelse i den instans, som klagen først er visiteret til.

FSR skal anmode Skatteministeriet om at bekræfte, at Skatteankeforvaltningen ikke vil kunne visitere en sag fra Landsskatteretten til ankenævnene, alene fordi det efterfølgende viser sig, at sagen måske godt kunne være afgjort af ankenævnene.

SFL § 35 b, stk. 5 - Kvalitetssikring af ankenævnsafgørelserne

Efter den foreslåede § 35 b, stk. 5 kan Skatteankeforvaltningen omvisitere en klage, hvis den vurderer, at en afgørelse enten **er** eller **vil blive** afgjort med et åbenbart ulovligt resultat og hvis denne afgørelse endnu ikke er meddelt klageren. Endvidere kan Skatteankeforvaltningen fastsætte en frist for yderligere belysning af sagen forinden omvisitering til Landsskatteretten, men det er fortsat et krav, at såfremt Skatteankeforvaltningen efter udløbet af fristen for yderligere belysning af sagen fortsat agter at omvisitere sagen til Landsskatteretten, så må afgørelsen ikke være modtaget af klager.

Betingelsen for at bringe bestemmelsen i anvendelse er således - uanset om omvisitering sker med det samme eller efter intern belysning af sagen - at afgørelsen ikke er meddelt klageren endnu.

Lovforslaget lægger op til, at der kan køre en skjult sagsbehandling, som klageren ikke må blive oplyst om. Dette har meget lidt at gøre med almindelig åbenhed i sagsbehandlingen. Skjult sagsbehandling og skjult sagsoplysning hører ikke hjemme i den danske forvaltningsretlige tradition. Hvad skal der eksempelvis ske, hvis klager anmoder om aktindsigt i sin sag? Vil en truffet, men ikke meddelt afgørelse, være omfattet af det materiale, der skal udleveres ved en anmodning om aktindsigt?

FSR har den klare opfattelse, at medmindre tvingende hensyn foreligger, så må al forvaltningsudøvelse og sagsbehandling ske i åbenhed overfor klageren, der ikke må forholdes oplysninger om sagsbehandlingsskridt i den påklagede sag. Der ses ikke oplyst om mulige tvingende hensyn i denne sammenhæng.

FSR formoder, at det bærende hensyn bag kravet om hemmeligholdelse af afgørelsen er, at det ikke skal være muligt at indbringe ankenævnenes afgørelser for Landsskatteretten, jf. den foreslåede § 35 e. Imidlertid er en afgørelse en afgørelse fra det tidspunkt den træffes. En afgørelse bliver ikke først en afgørelse i det øjeblik den kommer til klagers kundskab. Eksempelvis regnes 3 måneders fristen for påklage af SKATs afgørelser til Skatteankeforvaltningen fra datoen på afgørelsen og ikke fra det tidspunkt klageren måtte læse afgørelsen.

Med de foreslåede regler afskæres borgeren fra at påklage en afgørelse fra ankenævnet til Landsskatteretten, men Skatteankeforvaltningen kan dog godt omvisitere en sag også efter skatteankenævnet har truffet afgørelse.

Med forslaget vil retstilstanden således blive, at for skatteborgeren er der alene én administrativ klageinstans, men for skattemyndigheden er der reelt to muligheder. Det må formodes, at denne adgang som hidtil navnlig vil blive anvendt i de tilfælde, hvor ankenævnene har givet borgeren medhold i en klage mod SKAT. Der indføres således en betydelig ubalance i forholdet mellem borger og skattemyndigheden - borgeren har ingen mulighed for at påklage en bebyrdende afgørelse fra ankenævnene til Landsskatteretten, mens Skatteankeforvaltningen kan omvisitere en begunstigende afgørelse fra ankenævnene til Landsskatteretten.

Begunstigende afgørelser kan normalt ikke tilbagekaldes eller ændres i bebyrdende retning, hvis afgørelsen er kommet til borgerens kundskab. Den foreslåede bestemmelse i SFL § 35 b, stk. 5 kan således sikre, at Skatteankeforvaltningen kan omgå denne almindelige praksis på skatteområdet

(der skulle fungere som en retsgaranti for borgerne) ved, at afgørelserne tilbageholdes, mens de vurderes igen. Klager afskæres derved fra at kunne udnytte den domstolspraksis, der ligger bag forbuddet mod at ændre begunstigende afgørelser, der er kommet til borgerens kundskab i bebyrdende retning.

Side 10

Derimod kan en bebyrdende afgørelse godt omgøres, hvorfor FSR foreslår, at Skatteankesforvaltningen alene skal kunne omvisitere sager, såfremt afgørelsen ikke vil give skatteyderen medhold og at dette er en åbenbart urigtig afgørelse. Dermed sikres det, at skatteyderen ikke er nødt til at anlægge en sag ved domstolene for at få medhold, mens Skatteministeriet vil være nødt til at indbringe samme sag for domstolene, hvis skatteyderen har fået medhold, hvilket også giver god mening, idet det jo er ministeriets egen klageinstans, der har givet skatteyderen medhold.

FSR har i øvrigt svært ved at se, hvorledes den foreslåede regel i praksis skal fungere. Det er Skatteankesforvaltningen selv, der som sekretariat for ankenævnene forbereder sagen. Det er formentlig ikke i denne proces, at Skatteankesforvaltningen kan gribe ind (i realiteten overfor sin egen sagsbehandling). Hvis ankenævnet imidlertid på nævnsmødet, hvor den endelige afgørelse træffes beslutter sig for en anden afgørelse end det, der er indstillet af forvaltningen, ses der alene at være begrænset mulighed for at Skatteankesforvaltningen kan nå at gribe ind, idet afgørelsen bliver truffet umiddelbart efter skatteyder har forladt mødet, medmindre der altid reageres ved afgørelser, der afviger fra Skatteankesforvaltningens forslag til afgørelse. Det må forventes, at der er meget kort tid til at reagere for skatteankesforvaltningsmedarbejderen, hvis ikke der skal være en afgørelse som borgeren burde være blevet underrettet om.

Det er i øvrigt uklart, hvorfor det skal være muligt at fastsætte en ny frist til belysning af sagen, og i hvilket omfang denne mulighed vil kunne forsinke afgørelsen yderligere og hvornår denne mulighed skal kunne benyttes. Det vil i givet fald ikke kunne bruges, såfremt ankenævnene allerede har truffet afgørelse i sagen. FSR skal anmode ministeriet om at konkretisere dette.

Den foreslåede bestemmelse illustrerer i øvrigt klart, at der hos Skatteministeriet er en manglende tillid til kvaliteten af ankenævnenes afgørelser. Det er foruroligende, at ministeriet trods dette alligevel vælger at tildele ankenævnene en så vital rolle i klagesystemet. Når lovgiver ikke har mere tillid til

ankenævnene end denne lovgivningsmæssige nødbremse viser, må det åbenbart være ministeriets opfattelse, at ankenævnene ingen faglig eller retssikkerhedsmæssig berettigelse har. I givet fald kan det undre, at det ikke foreslås at afskaffe ankenævnene helt.

Side 11

I realiteten fjerner man ankenævnenes selvstændighed som klageorgan, idet Skatteankeforvaltningen reelt er tillagt kompetence til at få en sag for Landsskatteretten, hvis ankenævnet ikke træffer den ønskede afgørelse.

Åbenbart ulovligt resultat - vurderingsområdet

Der vil i praksis næsten aldrig opstå en situation, hvor et foreliggende resultat er "åbenbart ulovligt" i en vurderingssag. F.eks. vil et forkert anlagt vurderingsskøn sagtens kunne være meget forkert, uden at være åbenbart ulovligt.

Praksis fra ankenævnene

I dag offentliggøres afgørelser fra ankenævnene ikke. Det er således ikke muligt, at konstatere hvordan praksis på et område udvikler sig, såfremt sagerne ikke ankes til Landsskatteretten, hvor alle afgørelser offentliggøres – enten på SKAT.dk eller på LSR.dk.

FSR hører gerne, hvorvidt ministeriet planlægger at offentliggøre alle afgørelser fra alle ankenævn? Og om der i givet fald tænkes etableret et system, som skal hjælpe med at bevare overblikket over udviklingen i praksis?

§ 48, stk. 2 - overspringsreglen

I skatteforvaltningsloven er der i § 5, stk.3 og i § 48, stk. 2 hhv. en 3 måneders og 6 måneders overspringsregel. I nærværende forslag foreslås at fjerne overspringsreglen i det administrative klagesystem i § 5, stk. 3.

Da det ikke samtidigt er foreslået at ophæve 6-måneders overspringsreglen i § 48, stk. 2, betyder det, at man for sager, der visiteres til et ankenævn hhv. Landsskatteretten efter 6 måneder kan gå direkte til domstolene. Domstolene vil dermed være 1. instans for en afgørelse direkte fra SKAT, hvilket næppe er i overensstemmelse med intentionerne. FSR er skeptisk over for det hensigtsmæssige i at man generelt kan stå med en domstolssag uden en administrativ klageprøvelse.

§ 55 - Omkostningsgodtgørelse

Det forekommer ikke indlysende rimeligt, at der på motor- og vurderingsområdet kun kan opnås omkostningsgodtgørelse, hvis sagen visiteres til Landsskatteretten og der dermed er mulighed for omkostningsgodtgørelse. Hvis sagen visiteres til vurderings- eller motorankenævnene, vil der fortsat ikke være omkostningsgodtgørelse. Ud fra retssikkerhedsmæssige betragtninger skal FSR derfor foreslå, at der for fremtiden ydes omkostningsgodtgørelse ved behandling af sager ved alle ankenævn.

Side 12

§6 - Særligt om vurderingsankenævnene

Størstedelen af de mange vurderingssager vedrører vurderingsskøn og de såkaldte værdi- og udmålingskøn. Endvidere har der været en del sager om fradrag for grundforbedringer de senere år. Da fradrag for grundforbedringer afskaffes og genoptagelsesmulighederne samtidig er skærpet, må størstedelen af de fremtidige sager forventes at vedrøre det helt elementære vurderingsskøn, dvs. udmålings- eller værdiskønnet.

Disse sager vil efter lovudkastet ikke som hovedregel være af principiel karakter - og dette til trods for at der for mange ejendomme, herunder for ejere og lejere, kan være tale om endog meget væsentlige beløb. Dette medfører, at Landsskatteretten som administrativ klageinstans på vurderingsområdet reelt i stort omfang afskaffes. Ministeriet anmodes at bekræfte FSRs vurdering.

Dette ville principielt være et mindre problem, såfremt kvaliteten af sagsbehandlingen i vurderingsankenævnene var tilstrækkelig høj til, at meget få klager ville ende med en forkert afgørelse. Som nævnt tidligere er dette dog langt fra tilfældet.

Det er FSRs klare opfattelse, at en manglende mulighed for at få sin vurderingssag behandlet ved Landsskatteretten medfører alvorlige konsekvenser for retssikkerheden på vurderingsområdet.

Borgeren kan naturligvis videreføre sagerne ved domstolene. Denne mulighed er dog for de fleste borgere en illusion, da omkostningerne og processen herved er for tung både økonomisk og administrativt.

Syn og skøn

FSR formoder, at der ikke med nærværende forslag er tilstræbt en begrænsning i adgangen til at få udmeldt syn og skøn, men anmoder Skatteministeriet om at bekræfte dette.

Øget antal domstolssager

Konsekvensen af at afskaffe to instans systemet for almindelige borgere vil givet blive, at antallet af domstolssager på skatteområdet stiger betydeligt. I denne forbindelse må der ved vurderingen af det økonomiske udbytte af at begrænse klageadgangen, også tages hensyn til de øgede omkostninger som staten får ved øget brug af Kammeradvokaten, og endvidere bør det også indgå at også borgerne udsættes for øgede omkostninger ved en domstolsprøvelse af deres sager.

Ikrafttræden

Ifølge forslaget § 14, stk. 1 træder loven ikraft 1. januar 2014. Der er dog både i selve bestemmelsen og ikke mindst i bemærkningerne flere uklarheder om hvilken dato der rent faktisk skal gælde for, hvornår en sag skal behandles efter de nye regler og ikke mindst hvilke gebyrregler der gælder for hvad. FSR skal begrænse sig til at bemærke, at der synes behov for en færdiggørelse af bestemmelsen og bemærkningerne. Der skal dog nævnes, at der i bemærkningerne øverst side 76 anføres at det er en 6 måneders frist, der er i SFL § 5. stk. 3, men det er en 3 måneders frist.

FSR tillader sig at gå ud fra, at forslaget ikke skal gælde for klager, der er indgivet inden d. 1. januar 2014 også selvom klageinstansen, hverken d. 1. januar 2014 eller 31. december 2014, har færdigbehandlet klagen. Ministeriet anmodes om at bekræfte dette.

Med venlig hilsen

John Bygholm
formand for skatteudvalget

Mette Bøgh Larsen
skattekonsulent